

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 02/08/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 205

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nhắc chúng ta, người niệm Phật chú trọng ở chữ tâm, phải dùng chân tâm, tâm không có phân biệt chấp trước niệm Phật. Trong “**Niệm Phật Viên Thông Chương**”, Bồ Tát Đại Thế Chí dạy chúng ta phương pháp niệm Phật là: “**Gom nhiếp sáu căn tịnh niệm nối nhau**”. Tâm niệm Phật là tâm giác, chánh, tịnh. Chúng ta luôn dễ dàng rơi vào trạng thái chệnh mảng, lười biếng, dính mắc vào “*danh vọng lợi dưỡng*” vì chúng ta chưa có công phu. Có người, khi mới tu thì có đạo tràng nhỏ, sau một thời gian, họ có được đạo tràng lớn, họ tưởng đó là do Phật ban. Đây là Ma dụ dỗ chúng ta. Phật không ban cho chúng ta những thứ khiến chúng ta dính mắc, Ngài chỉ mong muốn chúng ta sớm giác ngộ, giải thoát.

Hòa Thượng nói: “Phật **hiệu chính là tâm, tâm chính là Phật hiệu**”. Đây gọi là nhất tâm. Nếu chúng ta đạt đến tâm như vậy thì chúng ta niệm Phật sẽ không cảm thấy mệt mỏi. Trong mọi sự, mọi việc, chúng ta phải luôn ở trạng thái phải rất cố gắng vì chúng ta có quá nhiều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Ở Đà Lạt, tôi nhìn thấy những con ngựa bị che ở hai bên mắt vì chủ của chúng muốn chúng chỉ tập trung nhìn thẳng phía trước, không nhìn sang hai bên.

Chúng ta muốn thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền, hoằng dương Phật pháp thì chúng ta cũng phải bắt đầu từ chữ tâm. Chúng ta không dính mắc vào ngôn ngữ. Những người có kiến thức, hiểu biết ở thế gian nhưng họ cũng không thể hiểu được Phật pháp. Trong việc học tập Phật pháp, tu hành, chúng ta phải dùng tâm cảm nhận.

Hòa Thượng nói: “**Ngộ là khai ngộ, tiểu ngộ, đại ngộ hoặc triệt ngộ. Ngộ có thể phân làm hai loại lớn. Một loại là giải ngộ, nghĩa là thông đạt đối với lý luận nhưng không có công phu tu hành, phiền não chưa đoạn, vô minh chưa phá, không thể bước vào được cảnh giới của Phật mà vẫn theo nghiệp mà đi vào sinh tử, luân hồi. Loại thứ hai là chứng ngộ, người thế gian thường gọi là chứng đạo, chứng quả gọi là minh tâm, kiến tánh. Đây là người đã đoạn phiền não, phá được vô minh, có quá trình công phu tu tập, đã có được thọ dụng**”. Chúng ta học Phật pháp thì chúng ta phải cầu chứng ngộ.

Hòa Thượng từng nói: “**Chúng ta làm nhà học Phật chứ đừng làm nhà Phật học**”. Nhà Phật học là nhà thông thái, hiểu lý luận, phương pháp nhưng không thật làm. Nhà học Phật là người thật học, thật làm. Trong nhà Phật gọi những người thông hiểu

kiến thức ở thế gian là “*Thế chí biện thông*”. Trí tuệ chân thật phải được lưu xuất ra từ tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: “*Trong nhà Phật có ba thứ lớp tu hành là tu tập, chân tu, chánh tấn. Chúng ta tu tập thì chúng ta phải xả ly những ác duyên chướng ngại tâm thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta phải bỏ hết những duyên khiến chúng ta có thể bị ô nhiễm của thế tục, viễn ly tất cả những cơ hội để bị tiêm nhiễm bởi ác duyên bởi vì tâm thanh tịnh chính là đạo. Ngày xưa, các đạo tràng đều xây dựng ở trên núi cao, rừng sâu nơi không có dấu chân người. Mục đích là giúp người sơ học chúng ta có hoàn cảnh tốt để tu tập*”. Chúng ta phải ở nơi giúp chúng ta tránh duyên, không ở những nơi nhắc thức chúng ta khởi tập khí xấu ác.

Hòa Thượng nói: “*Chân tu thì bắt đầu từ ở nơi trì giới. Trì giới là chánh tu, là chân tu. Chúng ta tu hành mà chúng ta không giữ giới thì đây là chúng ta không thật tu, không có chánh tu. “Tu” là tu sửa những tư tưởng, hành vi sai lầm từ vô thủy kiếp đến nay, dẫn đến việc chúng ta tạo tác sát, đạo, dâm, vọng. Đây là những nghiệp nhân khiến chúng ta đời đời, kiếp kiếp luân hồi thọ khổ. Ngày ngày, phải đem những hành vi này sửa đổi thậm chí ngay đến ý niệm cũng không sanh*”. Mười ác là từ nơi ba nghiệp thân, khẩu, ý của chúng ta sinh ra, trong đó thân thì sát, đạo, dâm; Miệng thì nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác, nói lời thêu dệt; ý thì tham, sân, si. Người chân tu, chánh tu thì phải thay đổi ý niệm, hành vi sai lầm. Người chân thật tu hành thì ngay đến ý niệm cũng không sinh khởi.

Hòa Thượng nói: “*Tài, sắc, danh, thực, thùy Địa ngục ngũ điều căn*”. Chỉ cần chúng ta có một điều chưa đoạn sạch thì chúng ta đã bị trói buộc, khó mà vãng sanh”. Những người có thể vãng sanh đều là Bồ Tát Bất Thối. Chúng ta muốn vãng sanh thì chúng ta phải đạt đến công phu như trên Kinh đã nói. Chúng ta niệm Phật như nhai trầu, chìm đắm trong “*tài, sắc, danh, thực, thùy*” thì chúng ta không thể vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Người niệm Phật nhiều, người vãng sanh ít là do họ chưa đoạn ý niệm sát, đạo, dâm, vọng. Đây là bốn trọng giới, là căn gốc của tất cả những tội nghiệp. Thân tâm chúng ta đều không tạo tác tội nghiệp thì đó mới gọi là trì giới. Nếu chúng ta không trì giới thì một ngày niệm mười vạn câu Phật hiệu thì cũng chỉ “đau mồm, rất họng, chỉ uống công*”. Có người nói chỉ cần niệm Phật là vãng sanh hay chỉ cần thọ giới Bồ Tát là trở thành Bồ Tát. Những người thọ giới Bồ Tát nhưng vẫn tham, sân, si, vẫn chìm đắm trong tài, sắc, danh, thực, thùy thì họ vẫn sẽ phải đi vào Địa Ngục. Đây là những người hữu danh vô thực, những người không bắt đầu tu hành từ nội tâm.

Ngày trước, khi mọi người tìm đến Ngài Lý Bình Nam để tu học, Ngài chỉ khuyên người quy y Tam Bảo, không khuyên họ thọ giới vì người ngày nay không thật làm. “*Quy y Tam Bảo*” là quay trở về nương tựa Tam Bảo. Phật là giác, Pháp là chánh, Tăng là tịnh. Giác mà không mê. Chánh mà không tà. Tịnh mà không nhiễm. Chúng ta tu

hành không có đạo lực, kiểm sát được buồn vui, thương ghét, giận hờn vì chúng ta không chuyển đổi, vẫn tùy thuận theo những tư tưởng, hành vi sai lầm. Chúng ta niệm Phật mà chúng ta vẫn phạm phải sát, đạo, dâm, vọng thì chúng ta niệm Phật cũng chỉ “đau mồm, rát họng, chỉ uống công”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta dùng định lực để đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện, tích công bồi đức đây là chúng ta chân thật tu hành. Sau khi giải ngộ rồi thì chúng ta phải đạt đến chứng ngộ. Chúng ta không đoạn được sạch ý niệm sát, đạo, dâm, vọng thì chúng ta tham thiền cũng không được kiến tánh, niệm Phật cũng không thể nhất tâm**”. Sau khi chúng ta hiểu rồi thì chúng ta phải thật làm. Nhiều người không hiểu tại sao họ tu hành lâu ngày mà tâm của họ không định, họ nghi ngờ pháp tu nhưng đây là do họ chưa trừ bỏ ý niệm sát, đạo, dâm, vọng.

Hòa Thượng nói: “**Phật pháp chân chính là nhân giới được định. Nhân định khai trí tuệ. Chúng ta phải biết, trong Phật pháp chân chánh giới học là vô cùng quan trọng**”. Phật pháp không chân chính sẽ không nhắc đến giới học thậm chí sợ phải nhắc đến. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật sắp nhập Niết Bàn, Ngài A Nan hỏi Phật: “*Khi Ngài còn tại thế chúng con nương vào Ngài vậy khi Ngài nhập diệt rồi thì chúng con biết nương vào ai?*”. Phật nói: “*Lấy giới làm Thầy*”. Giới học là nền tảng căn bản của Phật pháp.

Hòa Thượng nói: “**Bồ Tát tu hành có vô lượng vô biên pháp môn, tổng quy nạp lại thành một đó chính là bố thí. Bố thí chính là xả**”. Bố thí tiền, vật chất chỉ là bố thí ngoại tài. Điều quan trọng nhất là chúng ta dám bố thí tập khí xấu ác của chính mình. Thí dụ, chúng ta tham ngủ thì chúng ta bố thí cái ngủ, chúng ta ham ăn thì chúng ta bố thí cái ăn, điều chỉnh cái ăn.

Hôm qua, chúng ta học “**Thập Thiện Nghiệp Đạo**”, có người nói, họ không sợ sinh tử nhưng họ sợ mở Camera khi học online. Thực ra, chúng ta vừa sợ sinh tử vừa sợ mở Camera. Chúng ta thấy sinh tử chưa tới nên chúng ta chệnh mảng. Chúng ta sợ mở Camera vì chúng ta không thật học, thật tu. Bố thí tiền tài, vật chất thậm chí bố thí thân mạng cũng dễ nhưng bố thí tập khí, buông bỏ thói quen thì khó.

Hòa Thượng nói: “**Bồ Tát tu hành chung quy ở chữ “xả”. Buông bỏ tất cả, không dính mắc trong tâm**”. Phật dạy chúng ta bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy. Cảnh giới cao của bố thí là bố thí tập khí xấu ác. Đây là chúng ta chân thật bố thí. Bố thí tài gồm có bố thí nội tài và bố thí ngoại tài. Bố thí pháp là chúng ta dùng năng lực giúp ích cho người. Điều quan trọng là chúng ta phải bố thí tập khí, phiền não, “*tham, sân, si, mạn*”, ảo danh ảo vọng, tự tư tự lợi.

Hòa Thượng nói: “**Có người hằng ngày không có bệnh mà nghĩ tưởng đến bệnh. Chúng ta nghĩ tưởng nhiều thì chúng ta sẽ có bệnh, đây là chúng ta tích tưởng thành bệnh. Có bệnh, nghĩ tưởng bệnh thì bệnh lại thêm bệnh nên họ không thể sống**”.

được". Hằng ngày, thay vì chúng ta nghĩ tưởng bậy bạ thì chúng ta nên nghĩ tưởng đến những việc thiện lành, những việc chân thật có thể lợi ích chúng sanh. Chúng ta có bệnh chúng ta cũng không nghĩ đến bệnh mà chúng ta phải nghĩ đến việc lợi ích chúng sanh, nghĩ đến tâm, nguyện, giải, hành của Phật. Hằng ngày, trong âm thầm, chúng ta nghĩ đến những việc đại khờ, chúng ta nghĩ đến bệnh, đến già, đến cái chết thì những việc này sẽ xảy ra.

Hòa Thượng nói: "**Chúng ta phải chuyên tâm niệm Phật, chuyên tâm nghĩ đến những việc lợi ích chúng sanh, không nghĩ đến già, bệnh, chết. Người có bệnh mà không nghĩ đến bệnh thì bệnh cũng dần tiến triển tốt. Người thế gian không thể buông xả ý niệm mình có bệnh. Chúng ta niệm Phật đến tâm thanh tịnh thì tự nhiên chúng ta có được khoẻ mạnh, an vui**". Trong lòng chúng ta chỉ có Phật thì chúng ta sẽ không có bệnh. Chúng ta chỉ nghĩ đến cách dụng tâm của Phật thì chúng ta không rảnh nghĩ đến bệnh tật vậy thì bệnh tật sẽ mất đi.

Hòa Thượng luôn tự tại, an vui, khi Ngài 90 tuổi da Ngài vẫn không có đồi mồi. Chúng ta có rất nhiều vọng tưởng, nếu tâm chúng ta thanh tịnh thì mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Chúng ta để dành tiền để khi chúng ta bị bệnh chúng ta có tiền mua thuốc vậy thì chúng ta đã cho rằng chúng ta nhất định sẽ bệnh. Chúng ta có khó khăn, chướng ngại, bất an thì chúng ta nghĩ đến những việc tốt đẹp, những việc lợi ích chúng sanh.

Khi tôi sắp đến gặp ai, nếu tâm tôi không khởi được câu Phật hiệu thì tâm tôi nghĩ đến những việc thiện lành thì mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Ý niệm thiện lành sẽ tạo thành năng lượng tích cực, xua tan những việc không tốt. Điều quan trọng là chúng ta phải chuyển đổi ý niệm. Chúng ta đừng giam mình trong những ý niệm tiêu cực, chúng ta nghĩ đến những việc tích cực thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Nếu chúng ta niệm Phật được thì mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Chúng ta có công phu dài lâu thì khi gặp chướng ngại chúng ta mới có thể đề khởi được câu Phật hiệu. Nếu chúng ta không đề khởi được câu Phật hiệu thì chúng ta chuyển đổi ý niệm, chúng ta nghĩ đến những điều tốt đẹp.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!